

A Győri Ítéltábla a Bakkné dr. Gaál Éva ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Berényi Tamás ügyvéd által képviselt **I.r.**, a dr. Cserjési Gábor ügyvéd által képviselt **II.r. alperes** ellen vezetői felelősség megállapítása iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2018. május 29. napján kelt 13.G.40.027/2017/21-I. számú ítélete ellen az I.r. alperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a II.r. alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 30.000,- (Harmincezer) Ft másodfokú perköltséget, viseljék továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeiket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az alperesek 2010. augusztus 26-tól tagjai és ügyvezetői voltak a ... Kft-nek. A gazdálkodó szervezet 2011. december 31-ére fizetéseképtelenné vált. A társaság a 2010. évi alakulása évét kivéve folyamatosan fizetéseképtelen volt, meglévő eszközei sem rövid távon, sem hosszú távon nem nyújtottak fedezetet a vállalt kötelezettségeire.

A társaság a tevékenységét a megrendelőktől ténylegesen átvett előlegekből finanszírozta.

A cég ellen 2012. október 30-án felszámolási kérelmet nyújtottak be, a Szombathelyi Törvényszék az Fpk.443/2012/5. számú végzésével az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenségét megállapította és a felszámolását elrendelte. A felszámolás kezdő időpontja 2013. április 15. napja volt.

A cég felszámolását a Szombathelyi Törvényszék az Fpk.443/2012/31. számú jogerős végzésével befejezte azzal, hogy a bejelentett hitelezői igények kielégítetlenül maradtak. Az adós gazdálkodó szervezet ismert aktív vagyona 27.885,- Ft készpénz, ezzel szemben a felszámolási eljárásban vele szemben benyújtott hitelezői igények összege 55.932.863,- Ft, valamint további 5.519.509,- Ft 40 napon túl bejelentett hitelezői igény.

A Szombathelyi Járásbíróság a 15.B.728/2014/67. számú - jogerős - ítéletében az I. rendű alperest bűnösnek mondta ki részben a ... Kft. működésével kapcsolatos bűncselekmény elkövetése miatt. Az ítélet indokolása szerint az I. rendű alperes magánszemélyektől átvett - a ... kft. bevételeit képező - összegekről nem minden esetben állított ki számlát, a számla nélküli összegeket a gazdasági társaság bevételei között nem szerepeltette, illetve a bevételek általános forgalmi adótartalmát nem

vallotta be, ezáltal a gazdálkodás időtartama alatt benyújtott általános forgalmi adóbevallások a fizetési kötelezettségek vonatkozásában valótlan adatokat tartalmaztak.

A ... Kft. adós gazdálkodó szervezet ellen folyamatban volt felszámolási eljárásban a felperes hitelezőként bejelentkezett.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek, mint ügyvezetők a ... Kft. adós gazdálkodó szervezet felszámolása kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 50 millió Ft-tal csökkent. Keresete jogalapját a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapította.

Az alperesek az adós gazdálkodó szervezet vagyona csökkenésében a felelősségüket nem ismerték el, ennek alapján a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes álláspontja szerint a felszámoló több 10 milliós tételt megalapozatlanul fogadott be hitelezői igényként.

A felperes hitelezői igényének semmilyen alapja nem volt.

A II. rendű alperes védekezése szerint ő csak a gazdálkodó szervezet műszaki feladatait látta el, a gazdálkodásra vonatkozó ügyeket az I. rendű alperes intézte. A Kft-ből 2012. nyarán kilépett, mert megrendült a bizalma az I. rendű alperes iránt.

A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperesek, mint a ... Kft. gazdálkodó szervezet ügyvezetői a gazdálkodó szervezet felszámolása kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 27.979.406,- Ft-tal csökkent.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 36.000,- Ft illetéket, a felperesnek pedig 15 napon belül 430.000,- Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett könyvszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a kft. 2011. december 31-én fizetési képtelen volt. A kft. a tevékenységét ténylegesen a megrendelőktől átvett előlegekből finanszírozta, az alpereseknek, mint ügyvezetőknek a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet beálltáról tudomással kellett bírniuk. Az átvett, és a nem könyvelt előlegek - összesen 27.979.000,- Ft erejéig - nem kerültek be a pénztárba. A könyvellenlőn átvett összeg beszámításával a felszámolás kezdő időpontjában - 2013. április 15-én - 134.000,- Ft helyett 28.113.000,- Ft pénzkészletnek kellett volna lennie a házipénztárban. A cég forgalma szinte teljes egészében készpénzben bonyolódott, még abban az esetben is, amikor átutalással teljesített a vevő, mivel a bankszámlára utalt összeget már az utalás napján, vagy másnap a bankszámláról felvették, a pénztárba bevételezték, majd ugyanezen a napon a pénztárból elszámolásra előlegként kivették. A társaság teljes pénzeszköze folyamatosan az ügyvezetőnél volt. A társaság fizetési képtelenné válásának fő oka az volt, hogy a megrendelőktől a családi házak építésére átvett pénzüsségeket a vállalkozás pénzeszközei között teljeskörűen nem szerepeltették, ezáltal 27.979.000,- Ft összeggel kevesebb állt rendelkezésre fedezetként a gazdálkodó szervezet kötelezettségei teljesítésére. A gazdálkodó szervezet nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a hitelezőit kielégítse, vállalt kötelezettségeit teljesítse, sőt ezzel ellentétes lépéseket tett, mert a vállalkozást illető pénzeszközökből 27.979.000,- Ft összeget véglegesen elvont.

A törvényszék a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alapján megállapította, hogy az alperesek ügyvezetési feladataikat a felszámolás kezdő időpontját - 2013. április 15-ét - megelőző 3 évben, a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekeinek

elsődlegessége alapján látták el, ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 27.979.406,- Ft összeggel csökkent.

Kifejtette, hogy nincs jelentősége az I. rendű alperes azon hivatkozásának, hogy a felszámolási eljárásban a felszámoló a felperes hitelezői igényét miért fogadhatta be, és milyen összegben, jelen perben a felperesi hitelezői igény nem vizsgálható felül. Szükségtelen annak vizsgálata is, hogy a felperes lakóépületének kivitelezése az adós gazdálkodó szervezet részéről milyen készségi fokban maradt abba.

A II. rendű alperes nem hivatkozhat arra, hogy a Kft-ben kizárólag műszaki feladatokat látott el, a gazdálkodást az I. rendű alperes végezte. Ez a védekezés éppen arra utal, hogy a hitelezők igényének kielégítésével nem foglalkozott, ezért a felelősségre vonatkozó fenti törvényi tényállást megvalósította.

Az I.r. alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Kifejtette, hogy a felperes keresetében a Cstv. 33/A § (1) és (7) bekezdésére hivatkozással 32 millió Ft megfizetésére kérte az alpereseket kötelezni. Később keresetét megváltoztatta, és az (1) bekezdés szerinti megállapítást kért. Az alperes ugyanakkor már korábban érdemi ellenkérelmet terjesztett elő, ekként a Pp. 146/A § (1) bekezdésére figyelemmel a 30 napon túl előterjesztett keresetmódosítást el kellett volna utasítani.

A megváltoztatott kereset sem felelt meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének, hiszen nem a vagyon csökkenésének, hanem 50 millió Ft-os kielégíthetetlen követelés keletkezésének megállapítására irányult. Az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-át sértetve túlterjeszkedett tehát ítéletével a kereseti kérelmen.

Az I.r. alperes álláspontja szerint a törvényszék nem vonta le a szakértői kirendelésre irányuló bizonyítási indítvány elkészett voltának eljárásjogi jogkövetkezményeit, holott a felperest több esetben, határidő tűzésével felhívta a díjelőleg befizetésére, a felperes a felhívásokat elmulasztotta, csupán az ötödik határidőnek tett eleget. Minderre figyelemmel az indítványnak a bíróság nem adhatott volna helyt, azt mellőzni lett volna köteles. A keresetet el kellett volna utasítani.

A fellebbezési hivatkozás szerint semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá, hogy a cég a felperesnek bármilyen összeggel tartozna. A felszámoló a 32 millió Ft-os hitelezői igényt jogszerűen nem vehette volna nyilvántartásba a felperes javára.

A már hivatkozott eljárási szabálysértéseken kívül az ítélet hatályon kívül helyezését az is megalapozza, hogy az előterjesztett alperesi bizonyítási indítványnak az elsőfokú bíróság nem tett eleget.

A II.r. alperes fellebbezése az ítélet megváltoztatására, elsődlegesen a keresetnek mindkét alperessel, másodlagosan a másodrendű alperessel szembeni elutasítására irányult.

Az I.r. alperes fellebbezésében foglaltakkal egyetértett, azon indokokat kiegészítve kiemelte, hogy a felszámoló nem vizsgálta a felperes hitelezői igényének ténybeli és jogi alapját. A felperes hitelezői igénye nyilvánvalóan alaptalan, hitelezőnek nem tekinthető, így a kereset indítására sem volt jogi lehetősége.

Utalt arra, hogy a büntető eljárásban született jogerős ítélet az I.r. alperes bűnösségét állapította meg, mégpedig 11.694.638 forint bevétel áfatartalmának be nem vallásában, így ennél nagyobb összegű vagyonszökkenést a bíróság a polgári perben sem állapíthatott volna meg.

A szakértői véleményre tekintettel kifejtette, hogy a 2011 december 31-i újra könyvelt mérleg szerinti is csak 1.177.000 forint volt a negatív saját tőke, ebből pedig a II.r. alperesnek nem kellett a fizetésképtelenségre következtetnie. Ügyvezetői és tagsági jogviszonya 2012-ben meg is szűnt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az alperesek fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, az általa megállapított tényállás helyes, az a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésén alapszik.

Az elsőfokú bíróság terhére - az alperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben - nem állapítható meg az eljárás lényeges szabályainak az elsőfokú eljárás részbeni megismétlését szükségessé tevő megsértése.

Alaptalanul hivatkozott az I.r. alperes fellebbezésében arra, hogy a felperesi keresetváltoztatásnak az eljárásjogi feltételei hiányában az elsőfokú bíróságnak a keresetváltoztatást el kellett volna utasítania, a felperes keresetét pedig eredeti tartalma szerint, marasztalási keresetként kellett volna elbírálni és érdemben elutasítani. Ezzel kapcsolatosan rámutat az ítéletábra arra, hogy az I.r. alperes a fellebbezésben hivatkozott ellenkérelmét a törvényszék ez irányú figyelmeztetése ellenére is jogi képviselő nélkül eljárva terjesztette elő, így az a Pp. 73/B. § (1) bekezdése értelmében nem tekinthető hatályosnak, ekként az annak benyújtásától számított harminc napon túl is - a Pp. 146/A § (1) bekezdésének sérelme nélkül - megváltoztathatta volna a felperes a keresetét. Ugyanakkor a Pp. 146. § (5) bekezdés d) pontja értelmében nem keresetváltoztatás az, ha a felperes teljesítés helyett megállapítást követel. Erre tekintettel - tehát keresetváltoztatás hiányában - eleve alaptalan az I.r. alperes ezzel kapcsolatos álláspontja.

A felperes pontosított, azaz immár megállapításra irányuló kereseti kérelme - a részben eltérő megfogalmazás mellett is - tartalma szerint megfelel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kereseti kérelemnek, a törvényszék ezt ekként is bírálta el, így nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, tehát az ezzel kapcsolatos fellebbezési hivatkozás sem alapos.

Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdésének utolsó fordulát azzal, hogy nem mellőzte a felperes szakértői bizonyítás iránt előterjesztett indítványának teljesítését. Helytállóan hivatkozott az I.r. alperes arra, hogy a törvényszék a felperest a szakértői bizonyítás iránti indítvány előterjesztését követően többször hívta fel határidő tűzése mellett a szakértői díjelőleg letétbe helyezésére, azonban a periratokból megállapítható, hogy a felhívásokat követően az eljárás a felek közös kérelmére érdemi tárgyalások megtartása nélkül többször szünetelt, a szünetelő eljárás érdemi folytatását követően pedig a felperes a kitűzött határidőn belül eleget tett előlegezési kötelezettségének.

Nem maradt el a per eldöntéséhez szükséges valamely tény, körülmény feltárása sem, amely miatt a bizonyítás kiegészítése válna szükségessé. Az alább részletezett jogi álláspontra tekintettel nem volt a perben olyan körülmény, mely további bizonyítást tett volna indokolttá.

A Cstv. 33/A § (1) bekezdésére alapított pernek - miként arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt - nem képezi tárgyát, ekként nem volt helye annak vizsgálatának, hogy a felperes hitelezői igényét a felszámoló megalapozottan fogadta-e be az általa meghatározott összegben, illetve, hogy a felperes lakóépületének kivitelezése milyen készségi fokot ért el.

A fentiekre tekintettel tehát az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülbírálatra alkalmas. Ennek során az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék a lefolytatott szakértői bizonyítás anyagának okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a társaság által a szerződő partnerektől átvett pénzüsszegek egy részét az ügyvezetők a cég bevételei között nem szerepeltették, a vállalkozás pénzeszközeiből 27.979.406 forintot véglegesen elvontak. A hiányt az adós ügyvezetői később, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után sem pótolták. Ezen magatartásuk sem felelt meg a hitelezői érdekek elsődlegességének, ezáltal pedig az adós vagyona az elsőfokú bíróság által meghatározott összeggel - már a II.r. alperes ügyvezetői tisztségének megszűnéséig - csökkent.

Alapítanul hivatkozík a II.r. alperes fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában megjelölt jogerős büntető ítélet által meghatározott összegnél nagyobb vagyonsökkenést a törvényszék a jelen perben a Pp. 4. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem állapíthatott volna meg. Rámutat az ítéletábla arra, hogy a büntető ítéletben megjelölt összeg az adós által bevallani és befizetni elmulasztott adó, nem pedig az alperesek jelen per tárgyává tett magatartása által előidézett vagyonsökkenés összege.

Az ügyvezető felelősségét a Cstv. 33/A. §-a arra tekintet nélkül szabályozza, hogy a cég irányításában megvalósuló belső munkamegosztás szerint az ügyvezető milyen mértékben és milyen területen végzett, illetve nem végzett irányítói tevékenységet. Erre tekintettel osztotta az ítéletábla a törvényszék azon álláspontját is, hogy a keresettel szembeni védekezéséknem foghat helyt a II.r. alperes részéről az a hivatkozás, hogy ő csupán a cég műszaki tevékenységének lebonyolításában vett részt, a pénzügyi intézkedéseket az I.r. alperes tette.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező alpereseket pedig a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes javára - nyilatkozatára figyelemmel áfa nélkül - megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség viselésére.

Győr, 2018. szeptember 19.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelél:
Kiadó: